

BAKİR ƏLİ MISİROĞLU

TİRDƏ

(hekayə)

Kinoteatrdan bir az aralıdakı tirdən müxtəlif ritimli, ayrı-ayrı dillərdə səslənən mahnı sədaları gəlirdi. Növbəti seansa biletdarlar film başlayanadək yağışın altında islanmaqdan sonra mahnıya qulaq asa-asa vaxtı öldürməyi üstün tutur, ala-bəzək şəkillər çəkilmiş tirə girib demirdən kəsilmiş heyvan, quş fiqurlarını, üstündə nömrələnmiş kağız olan hədəfləri nişan alaraq başlarını qatırdılar.

Hədəf-fiqurların arasında bir fiqur da vardı: başı çalmalı, dişi ilə xəncər tutmuş, qorxunc sifətli adam fiquru. Əvəllər bu fiqur hədəflərin arasında yox idi. Onu təzə satıcı, üzü həmişə təmiz qırxılı, gödək saçlı oğlan düzəltmişdi. Amma indi kimi güllə atanlardan heç biri bu fiquru nişan almırdı.

Satıcı oğlanın işdə günü çox darıxdırıcı keçirdi. Gün ərzində işlətdiyi sözlər kimə neçə patron lazım olduğunu soruşub öyrənmək, eyni kasetləri çevir təti - vur təti, maqnitafona qoyub qulaq asmaq. O, müştərilərlə söhbətə girmək, onlarla danışmaq istəyirdi. Amma bacarmırdı deyə manatlarla, qəpiklərə verdiyi xırdaca patronların yalançı barıt qoxusu gəlməyən atəşləri onu cinləndirirdi.

O, yerindən qalxıb hər iki əli ilə oturduğu köhnə kreslonun tutacaqlarına dirənərək dedi:

-Kim "düşməni" gözündən vursa on patron mənə!

Kağız qutudan balaca patronları çimdikləyib siqaret qutusunun üstünə qoydu. Güllə atanlardan heç kim onun dediyinə məhəl qoymadan hara gəldi, necə gəldi guruldatmaqda davam edirdilər. Patronu qurtaranlar tufəngi saymazana ya piştaxtanın üstünə qoyur, ya da növbə gözləyənlərin birinə verib çıxırdılar.

Kimsə satıcı oğlana yanaşmış yenidən patron götürdü:

-Hansıdır sən "düşmənin?" - özündən razı halda soruşdu.

Satıcı elə onun özü yaşda olan göyçək oğlana rəğbətə baxıb dedi:

-Qıraqdakı başı əmmaməli.

Buna bəndmiş kimi atəş başladı. Hamı "düşməni" gülləyə tutmuşdu, amma heç kim onu gözündən vura bilmədi. "Düşməni" tez-tez titrəyir, elə bil nişan alanlara yanıq verirdi. Bayaqqı oğlan hirsini saxlaya bilmədi:

-Düz iki dəfə başından vurdum sən "düşməni"ni! Birin-

Bakir Əli oğlu Əhmədov (Bakir Əli Misiroğlu) 1962-ci ildə anadan olmuşdur. M. Qorki adına Ədəbiyyat İnstitutunun nəsr şöbəsini bitirmişdir. San-Peterburqda yaşayır. "Ömür çiçəyi" kitabın müəllifidir:

də lap çalması ilə gözünlün arasından tutuzdurdum. Bəlkə də lap gözündən... nə bilmək olar, burdan görünür ki.

-Gözündən vuran olsa "düşməni" aşırı fırlanmalıdır.

-Boş şeydi! Oğulsan özün vur, qoy fırlansın.

-Tufəngini mənə ver! - deyə satıcı üzünü ona yaxın olan oğlana tutdu.

Oğlan onun dediyinə əhəmiyyət verməyib, tələsmədən sonuncu patronu xəzinəyə qoydu və tətiyi çəkdi, sonra onu gözləyən gülümsər qızın qoluna girib tiri tərək etdi.

-Sənin tufənglərinin heç biri ilə düz-əməlli nişan almaq olmur, - deyə başqa birisi tufəngi dəyişdi.

Satıcı oğlan dözmədi:

-İstədiyini tufəngi mənə ver.

-Mən niyə verirəm? Əl-ayağın yoxdu? Götürsənə!

Satıcı oğlan kreslodan qalxıb qoltuq ağaclarına söykəndi.

Ehtiyatla arakəsməni keçdi. Tufənglərdən birini götürdü və elə həmin an atəş səsi gəldi. "Düşməni" baş-ayaq olub bir neçə dəfə dövrə vurdu. Oğlan hələ yaxşı vərdis etmədiyindən qoltuq ağaclarına dirənə-dirənə yeriyib fiquru düzəltdi. Tirin balaca salonu o qədər işıqlı olmasa da, fiqurlardan yaxşı divar işıqlandırılmışdı ki, onları seçmək asan olsun. Müştərilər qərribə bir maraqla və təəssüflə şalvarın boş ayaqlarını süzürdülər.

Satıcı oğlan bu dəfə deyindən oğlanın atəş açdığı tufənglə atəş açdı və düşməni yenə fırlanırdı. Sonra o ağır addımlarla yenidən baş-ayaq qalmış fiqura tərəf getməyə başladı.

-Dəymə, qardaş, qoy qalsın. Onsuz da heç kim vura bilmir.

Satıcı oğlan heç nə demədi. Fiquru düzəldib yerinə qayıtdı. Kaset qutarmışdı. Sakit atəş səsinə başqa heç nə eşidilmirdi.

Güllə atanlardan heç biri "düşməni"ni nişan almırdı...